

[Socialministeren]

Jeg overvejer for tiden, om der kan etableres en forsøgsordning i 15–20 kommuner med et specielt »korps« af erfarne hjælpere til pasning af syge børn i hjemmet eller i særlige sygestuer på en daginstitution. Vigtigt for sådanne ordningers gennemførelse er, at forældrene og børnene kender hjælperne, og at betalingen er overkommelig.

Der er et spørgsmål, vi ikke må glemme i denne forbindelse. Det er, at alvorligt syge børn har behov for, at deres forældre er til stede under hospitalsophold.

Jeg vil derfor overveje muligheden for, at der kunne ydes forældrene en vis kompensations for tabt arbejdsfortjeneste i sådanne tilfælde uden strenge økonomiske betingelser.

Et andet spørgsmål er, om der skal ske ændringer i forældrenes betaling for daginstitutionsplads og dagpleje. En særlig høj prioritet må det have at justere fripladsgrænserne, så snart der er økonomisk mulighed for det.

Kommunal dagpleje er en god og fleksibel ordning. Der har været forslag fremme om, at en kommunal dagplejer sammen med andre børn skulle have adgang til at modtage sit eget barn i formidlet dagpleje på samme vilkår som for de andre børn. Dette kan ikke lade sig gøre efter de nuværende regler i bistandsloven, men en lovændring bør nok overvejes, bl.a. også, fordi det mange steder i landet er svært at skaffe dagplejere.

Bl.a. på baggrund af disse forsøg vil jeg nedsætte et udvalg om dagtilbudenes indhold og organisation i lokalområdet, først og fremmest set i relation til familiernes behov. Udvalget kan se på nye samarbejdsformer og den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne. Udvalget kan endvidere drøfte muligheder for øget forældreindflydelse for eksempelvis at etablere særlige forældre styrede dagtilbud samt overveje nye betalingsformer. Udvalget kan herunder se på et spørgsmål, der i den senere tids debat ofte har været argumenteret for, nemlig at børnefamilier burde stilles økonomisk lige, hvad enten de vælger at passe børnene selv eller benytte sig af de offentlige pasningstilbud.

De store skolebørn udnytter i vid udstrækning et eller flere tilbud. En helt ny undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet, »Efter skoletid«, viser, at mere end 90 pct. af de store børn i deres fritid går til noget inden for det organiserede fritidsområde, oftest

sport, som har tilslutning fra mere end halvdelen af de unge.

I hovedparten af landets kommuner er der – på initiativ af Det Kriminalpræventive Råd, oprettet de såkaldte SSP-udvalg – det vil sige et samarbejde mellem socialforvaltning, skole og politi.

Klubberne er som oftest aktive deltagere i dette tværfaglige samarbejde. Men den tværfaglige indsats bør etableres, »inden det går galt«.

Klubberne må indgå i et aktivt samspil med øvrige fritidstilbud i kommunen, herunder med de frivillige organisationer, der også på klubområdet har været med i udviklingen af nye tilbud.

I denne forbindelse spiller samarbejdet med idrætsorganisationerne en vigtig rolle. Netop samarbejdet mellem det sociale område og idrætsorganisationerne rummer særlige positive muligheder, som bør støttes i fremtiden.

På den baggrund har jeg i samarbejde med idrætsorganisationerne nedsat en arbejdsgruppe, som i løbet af nogle måneder vil foreslå projekter til fælles initiativer i foreningssvage områder.

I en betænkning om den fremtidige klubvirksomhed, som underudvalget vedrørende klubvirksomhed (der er nedsat under folkeoplysningsudvalget) netop har afgivet, bakes denne udvikling op.

Erfaringerne fra en række forsøgsprojekter på klubområdet har vist, at det er afgørende, at børn og unge får reel indflydelse på struktur og indhold i klubaktiviteten.

Klubben som et værested (samlingssted) med et antal voksne medarbejdere, der kan virke som konsulenter for børnene og de unge – gerne sammen med deres forældre – kan være en fremtidig klubmodel. Konsulentbistanden fra klubbens medarbejdere må tage udgangspunkt i børnenes eller de unges formulerede ønsker og kan f.eks. dreje sig om etablering af en knallertbane, en bådklub el.lign.

Forebyggende indsats over for børn og unge med specielle problemer

Med i en redegørelse om børn hører også nogle bemærkninger om de børn og unge, der har så store problemer af social eller ad-